

DEES'UA
SILVERSNAKE
FBI-AGENTE

10 KLEINE FBI- AGENTJES

PETRA VAN
ENGELENBURCHT

Schrijver: PETRA VAN ENGELENBURCHT

Coverontwerp: SERRNOVIK

Freep!k

ISBN: 9789464857504

© PETRA VAN ENGELENBURCHT

1 BLOEDZUCHT

Proloog.

De maan hangt hoog. In de fluwelen diepte van de nacht twinkelen talloze sterren als diamanten en een coyote huult zijn klaagzang. De maan is niet zilverkleurig of glanzend goudgeel, het heeft een rode kleur. Dit licht beschijnt twee hoge bergen met een dikke laag sneeuw op de top, waardoor gigantische watervallen bruisend bloed omlaag lijken te sijpelen.

Iedereen weet dat aan de andere kant van de bergen een poos geleden gruwelijke moorden gepleegd zijn door een boosaardige demon. De moorden hielden op en men beweerde dat Achak Ahanu, de boze geest, was vernietigd.

Otahko Ko'komiki'somma weet beter. De Blackfoot vrouw strijkt haar grijze haren achter de oren, terwijl ze Bloedmaan bezorgd opneemt. Dit is een slecht teken. Met Bloedmaan moet men extra op de hoede zijn. De demon zal uit de schaduwen sluipen en er zal weer vermoord worden... Zoals dit keer op keer gebeurt en men steeds gruwelijk toegenomen lijken vond. Jonge vrouwen zijn Achak Ahanu's lievelingsprooi, maar verder maakt het hem niet uit wie te vermoorden. Als het bloed maar van de muren druipt en ingewanden de kamer opsieren.

Keer op keer worden de lijken gevonden en Westerlingen geloven niet in het bovennatuurlijke. Beren kregen de schuld en dan werden er een paar afgeschoten, tot de volgende dode...

Otahko Ko'komiki'somma is een wijze vrouw onder de Blackfoot, haar native tribe. Met diepe zucht schikt ze de kralenversiering op haar traditionele leren jurk, wanneer de oude vrouw terugdenkt aan de vele moorden die er in de loop der tijd gepleegd zijn. Niet alleen aan de andere kant van de bergen, maar ook hier.

Aandachtig kijkt ze neer op de kleine baby in haar armen. Haar jongste kleinkind speelde net nog met de kralen, nu slaapt Kleine Maan vredig in haar armen. De baby is naar haar vernoemd en hopelijk heeft ze ook haar wijsheid geërfd om hun volk bij te staan tijdens deze gevaarlijke tijden.

Achter de Indiaanse vrouw staat een houten blokhut die nog door haar grootvader is gebouwd. Er is een moestuin, maar verder gaat het verwilderde gras over in uitgestrekt woud van prachtige kaarsrechte dennenbomen.

Otahko Ko'komiki'somma heeft geen trailer met de verwesterste luxe van tv en twee badkamers. Ze heeft zelfs geen tv.

Verderop is een trailerkamp waar Westerse gewoontes veel van haar stamleden verslaafd maakt aan drugs, drank en geweld.

Om de open plek staat een woud van hoge Douglas sparren en het enige geluid om hen heen komt van een groep berkenbomen die hun bladeren als een achtergrondkoor zachtjes laten ritselen.

De oude vrouw zit aan een kampvuur met haar twee dochters en drie kleinkinderen terwijl hun mannen in de blokhut kaart spelen, ze kan hen horen lachen.

Er klinkt de zachte tune van fluitmuziek. De westerse beschaving heeft toch zijn nut en de oude vrouw is gehecht aan haar mobiel waarmee ze contact houdt met de andere wijze mannen en vrouwen van de Blackfeet tribe.

Otahko Ko'komiki'somma pakt de mobiel op die naast haar ligt en leest; "Clara, kan je even naar de kroeg gaan, ik verlies met poker. We willen meer bier, Rudy."

De oude vrouw schudt haar hoofd en vindt het jammer dat haar man zo verwesterd is. Hij laat de oude tradities links liggen en gebruikt hun westerse namen. "Haal zelf," is alles wat ze terugstuurt.

Ze herinnert zich de reden waarom ze met deze verwesterde Blackfeet is getrouwd. Zijn voorouders waren ooit machtige opperhoofden, net zoals zij afstamt van wijze sjamanen. Hun gedeelde bloed heeft zich geopenbaard in hun kinderen die de stam eer brengen met hun wijsheid.

Otahko Ko'komiki'somma krijgt een tweede bericht, het is van hun sjamaan, Matchitehew Matunaagd.

De maan kleurt rood. Wees op je hoede en laat je kinderen thuis.

Hun wijze vrouw, Nadie antwoord.

Maak je geen zorgen, mijn zonen waken bij de berg. Het heilige vuur brandt al.

Otahko Ko'komiki'somma knikt tevreden en voelt zich meteen gerustgesteld. De zonen van Nadie zijn met wijsheid opgevoed en de demon zal hopelijk geenkans krijgen te ontwaken,.

Het vuur knettert omdat Kimi haar oudste dochter, er takken induwt om de vlammen wat hoger te laten branden. De nacht is kil, zegt ze tegen haar moeder en trekt haar schouders op, de maan geeft me buikpijn.

Meteen maakt Otahko Ko'komiki'somma zich zorgen. Zij kreeg vroeger ook buikpijn en dat was altijd vlak voor het eerste salchtofer...

De mobiel klinkt weer. "Kan Martha niet even naar de winkel? Roy."

Dat is haar schoonzoon en er zit een glimlachende icoon bij.

Otahko Ko'komiki'somma kijkt naar haar oudste dochter die naast haar zit en op de mobiel meekijkt. 'De mannen willen bier,' haalt Wawetseka de schouders op. 'Ik ga wel moeder,' zegt ze en gaat staan. Ze strijkt over de weelderig zwarte haren van Angela, haar eigen oudste dochter, waarin de vlammen weerkaatsen. 'Er is nog in de provisiekast.' Met een glimlach naar haar moeder loopt Wawetseka naar de blokhut. Net als de kinderen draagt ze westerse kleren. Alleen tijdens pow how wordt er nog leren kleding gedragen. 'Toe nou grootmoeder,' Suzi, haar jongste kleindochter trekt Gele Maan aan haar arm, 'vertel nou een verhaal?'

'Ja grootmoeder,' haar andere kleinkinderen kijken haar smekend aan.

'Een mooi verhaal,' smeekt John, haar oudste kleinzoon.

'Ja, over dappere helden en woeste gevechten,' knikt Jake haar jongste kleinzoon, en de lieve Ada, nog maar elf jaar oud, verzucht, 'iets romantisch?'

Otahko Ko'komiki'somma, verhalenvertelster van de Blackfoot stam vertelt graag. Ze kijkt op naar de Bloedmaan en hoort coyotes in de verte de klaagzang van de eerste beantwoorden. De oude vrouw herinnert zich een nacht lang geleden. Die nacht kleurde de maan niet zilverwit of heldergeel, maar bloedrood. In die nachten gebeurden er de vreselijkste dingen. De Indiaanse vrouw weet nu wat ze zal gaan vertellen en ook dat haar dochter het er niet mee eens zal zijn, maar nu de maan rood kleurt, wordt het tijd om te spreken over het kwaad dat in de bergen huist.

Martha komt alweer terug en heeft een dienblad mee met blikjes cola en een grote zak chips dat de kinderen verheugd aannemen. Ze heeft ook koffie gezet en de dampende drank zit in grote koppen. Otahko Ko'komiki'somma schraapt haar keel en begint te vertellen. De kinderen waren rumoerig met de chips te verdelen, maar toen hun grootmoeder begon te spreken werden ze meteen stil. 'Al vanaf het begin der dagen waren er twee bergen die sprekend op elkaar leken. Zij werden de twee zusters genoemd.'

'Moeder,' Wawetseka schudt haar hoofd, 'waarom nu net dit verhaal? Ze kijkt op naar de maan die steeds roder kleurt en kijkt vermanend.

'Dit is geen goede nacht voor dit verhaal voor de kinderen, moeder.'

'Er zal nooit een goede nacht voor dit verhaal zijn,' verzucht Gele Maan, maar de kinderen moeten weten dat er meer tussen hemel en Aarde is. Dingen die boosaardig zijn en kunnen doden.'

'Maar dat weten we toch grootmoeder.' John haalt zijn schouders op en de Indiaanse jongen knikt gretig, 'er zijn slangen en beren en wolven in het woud.'

'Ja,' en we mogen ook niet te dicht bij het ravijn komen,' zegt Jake, zijn broertje, ernstig.

'Juist over dit ravijn wil ik het hebben, mijn dappere krijgers,' glimlacht Gele Maan haar kleinkinderen liefdevol toe. Ik heb jullie verteld van de heilige cirkels bij het ravijn? Hoe wij daar elk jaar offers brengen om het boos te bezweren?' De kinderen knikken. 'Dan zal ik jullie nu vertellen waarom.' De oude vrouw neemt de kop koffie aan van haar dochter. 'Ik zal jullie een verhaal vertellen en voor veel is het een Indiaanse legende. Voor zij die gewaarschuwd zijn, een wijze levensles.'

Alle ogen zijn op haar gericht zodra Otahko Ko'komiki'somma het verhaal begint. 'Al vanaf het begin der dagen voor onze stam, de Blackfeet, waren er twee bergen die sprekend op elkaar leken. Zij werden de twee zusters genoemd. ' Bij een stam die vlakbij deze bergen hun kamp hadden, werden er ooit twee zusters geboren. Zij leken net zo op elkaar als een spiegelbeeld in water. De ene zuster werd Dag genoemd, de andere nacht. Al snel bleek Nacht een zacht hart te hebben en werd geliefd door iedereen. Dag daarentegen was lui, boosaardig en gemeen.

Nacht huwde een dappere krijger en kreeg al snel twee prachtige zonen, maar niemand wilde Dag huwen. Zij vertrok naar een andere stam om tweede vrouw te worden van het stamhoofd.

Nacht was een goede vrouw en moeder en bij iedereen geliefd. Zij werd al snel Zon genoemd, omdat iedereen zich verheugde op haar komst.

Dag wou juist niets liever als bij het water zitten en haar reflectie bewonderen, zij werd Ster genoemd omdat ze net zo mooi, maar ook net zo nutteloos was. Op een dag had het stamhoofd genoeg van Ster en stuurde haar terug naar haar stam.

Ster verzwegen dat haar terugkomst eigenlijk verbanning was en beweerde dat ze haar familie kwam bezoeken.

Het werd herfst en de twee zusters gingen het woud in om bosbessen te plukken.

Ster beweerde daar de beste plek voor te kennen en nam haar zuster mee een van de bergen op waarvan zij wist dat er een diep ravijn naast was. Ze beweerde Zon dat daar de beste bessen groeiden, maar toen ze naar de rand liepen, gaf ze haar zuster een duw de diepte in. Daarna daalde ze het ravijn af, nam de jurk van haar dode zuster en was van plan zich als Zon voor te doen. Terug in het kamp wikkelde Ster haar hand in een doek en beweerde zich verbrand te hebben, waardoor ze niet kon koken. De man van Zon kookte zo goed als hij kon en deed het huishouden. Zelfs al leek Ster op haar zuster, haar stem en houding was niet warm en vriendelijk en de echtgenoot van Zon merkte al snel dat deze vrouw niet zijn vrouw was. Hij vroeg Ster waar zij zijn vrouw had gelaten. Toen ze niets wou zeggen dreigde hij haar in het vuur te gooien en Ster bekende dat zij haar zuster het ravijn in had geduwd. Overmand door verdriet werd de sterke krijger zo kwaad, dat hij Ster de berg opsleurde en hij duwde ook haar het ravijn in.

Overweldigd door verdriet sprong de krijger eveneens het ravijn in. Vanaf dat moment werd het ravijn Bloedend Hart genoemd. Voortaan werd het ravijn gebruikt om iemand ter dood te brengen, maar wie het leven niet meer kon verdragen, wierp zich ook in de diepte. Al deze treurnis, verdriet en boosheid trok diep in het gesteente, waardoor er een boosaardige demon ontstond die zich verheugde op leed en verdriet. Ackas Ahanu's naam noemen we ook wel Bloedzucht.

Elke nacht met orde maan verlaat Bloedzucht het ravijn en kiest zich prooi. Degene die door hem bezeten worden, noemen we Nachtgeest. Een bezetene herkent men snel genoeg door het veranderen van zijn of haar aard van zachtmoedig tot gemeen en boosaardig.

Een machtige sjamaan, Sneeuwberk genaamd, maakte het tot zijn taak om op Bloedzucht te jagen en voor volle maan, terug te sturen naar het ravijn. Omdat het deze machtige sjamaan lukte jaar-na-jaar mensen veilig te houden voor de demon bloed kon verspillen, veranderde zijn naam in Bloedwolf.

Na de dood van de eerste Bloedwolf nam een andere sjamaan deze taak over. Voortaan was men veilig dankzij de Bloedwolven. De tijd

verstreek en omdat er niet meer werd gemoord geloofde niemand meer in de legende van Bloedzucht. Men zei dat de demon zich teruggetrokken had ergens diep in het ravijn en dat ravijn werd verboden terrein voor iedereen. Daarna werden de Bloedwolven hun namen en daden legende genoemd.

En niemand had meer een sjamaan nodig om de boze demon te verdrijven. Men denk nu veilig te zijn, maar ik weet, zoals jullie nu weten dat hij er nog steeds is. Ergens verstopt, schuilend in een diepe krocht, wacht Bloedzucht tot het Bloedmaan is. Hij wacht op degene die er aardig uitziet, maar diep in het hart boosaardig en vals is. Zodra Bloedzucht en deze persoon elkaar zullen ontmoeten? Zodra het Bloedmaan zal zijn? Dan zal Bloedzucht het ravijn verlaten en op zoek gaan naar slachtoffers.

Otahko Ko'komiki'somma neemt haar kleinkinderen op om te zien of ze haar waarschuwing wel serieus nemen. Kleine Ada geeuwt en hangt lodderig tegen haar moeder aan.

John speelt verveelt met een tak in het vuur, maar Jake leunt met de ellenbogen op de gekruiste knieën. Steun zijn kin in de handen en kijkt haar aandachtig aan. Otahko Ko'komiki'somma glimlacht tevreden, nu weet ze wie een waardig opvolger zal zijn voor haar verhalen en ze neemt zichzelf een ketting af met rode en blauwe kralen en een wolventand. Ze steekt het Jake toe en negeert het hoe John verwachtingsvol opveert nu er een geschenk wordt gegeven... Jake doet de ketting om en bestudeert de wolventand.

'Luister goed,' knikt de oude vrouw haar kleinkinderen toe. 'Vergeet dit nooit.' Bloedmaan heerst drie dagen en nachten lang, dan wacht Ackak Ahanu op de kans de ziel te stelen van degene wie niet op z'n hoede is. Heeft hij iemand gevonden, dan zullen er bij het licht van de rode maan moorden gepleegd worden.

Maar de goede goden zijn genadig voor ons. Deze drie nachten zal er ook een Bloedwolf verschijnen om de onschuldigen te beschermen en Bloedzucht te verjagen. Wees dus altijd op je hoede als de rode maan verschijnt.' De wijze Indiaanse vrouw kijkt omhoog en haar dochter en kleinkinderen kijken mee. 'De drie dagen en nachten van Bloedmaan moeten we bij de twee bergen en het ravijn wegblijven,' waarschuwt zij. 'Alleen de hoeder van het heilige vuur mag daar komen. Denk daar goed om. Wee wie niet naar deze waarschuwing luistert, dan gebeuren er kwade dingen met je.'

Gele Maan neemt haar kleinkinderen op. De schaal met chips is ongemerkt leeggegeten, zo aandachtig hebben de kleintjes geluisterd. Jake slaat de hand van John weg als zijn broer de wolventand wil aanraken. Met een opgelucht gevoel kijkt ze weer omhoog, Otahko Ko'komiki'somma voelt zich tevreden. Haar kleinkinderen zullen veilig zijn, nu ze de legende kennen. Maar hoeveel van hen of de talloze vreemden die hun gebieden komen bezoeken en de legende niet kennen zullen in gevaar zijn? Gele maan vreest de dag dat deze legende weer waarheid zal worden.

'Ik ben bang voor Bloedzucht,' jammert ze en Kleine Ada kruipt tegen haar moeder aan.

Wawatseka verzekert het meisje dat het maar een legende is. Dat Bloedzucht heus niet zal komen om haar dood te maken. Otahko Ko'komiki'somma schudt haar hoofd, men vergeet zo snel en noemt het maar een legende terwijl het zo waar is. Om de dertig jaar wordt er vermoord en kan men alleen maar hopen dat Bloedzucht slechts een persoon het leven afneemt. Weer kijkt ze op naar de maan die al rood kleurt. Pas over drie dagen is het volle maan. Zolang hebben ze nog tijd.

Gele Maan hoopt dat de nacht voor volle maan iemand zich geroepen zal voelen de speer van Bloedwolf te nemen om Bloedzucht terug het ravijn in te jagen voor iemand Nachtgeest zal worden.

Gelukkig brengt haar zuster Sterkijker, de drie nachten dat de maan rood kleurt, offers bij de heilige cirkels. Dan waakt ze daar om het heilige vuur brandend te houden.

Toch broedt er angst in haar hart, want de oude vrouw kan het voelen, een flinke bries laat de takken van de bomen heftig ritstelen. De coyotes huilen niet meer en de nachtelijke kilte laat haar huiveren. Deze keer zal Bloedmaan anders verlopen, deze keer zal Bloedzucht de vallei verlaten en prooi kiezen zoals hij dat vroeger gedaan heeft. John springt op, er ligt een voetbal en hij begint daarmee rond te rennen. Kleine Ada slaapt, alleen Jake komt naast haar zitten en pakt even haar arm beet. 'Ik zal waken, grootmoeder,' zegt hij kalm. 'Ik pas wel op mijn broer en zusje, maakt u zich maar geen zorgen.'

Gele Maan slaat een arm om zijn schouders en drukt de kleine baby stevig tegen zich aan.

Zij weet machteloos te zijn om de komende moorden tegen te houden. Bij hun stam zijn er tegenwoordig jongeren die niet meer luisteren

naar wijze raad. Tieners geven zich graag over aan de verderfelijke gewoontes van de witte Pest en maken zich laveloos met drugs en drank. Een gemakkelijke prooi voor elke demon om hun of juist dat zij anderen kwaad zullen doen.

2 DE WITTE TIPI.

Deesu'a weet dat ze droomt, omdat haar lichaam zo zwaar als een houtblok aanvoelt, maar haar geest is vrij als de wind. In haar droom staat ze vaak voor de witte tipi. Er waait een storm in de tipi, soms kan ze het horen.

De Indiaanse tent leeft, dat kan Deesu'a alleen maar beamen, want al zo lang als ze een klein meisje was, droomde de Cherokee vrouw van deze tipi. Dan staat ze er vlak voor te staren. Haar grootvader Samuel is sjamaan. Hij weet van de grote verandering ergens in de jaren 40, toen was er een conjunctie van machtige natuurkrachten. Er begon toen een belangrijke eeuw voor het Native American volk.

Samuel Silversnake, droomde als kind al van de Witte Tipi. Die zag hij in zijn magische dromen. Dan sprak hij met de grote geest en de kleine geest die erin huizen. Zij geven hem goede raad en hulp als hij iemand wil genezen.

Deesu'a behoort tot de Cherokee en wil graag sjamaan zijn. Het lijkt haar geweldig om iemand te kunnen genezen met de hulp van de heilige geesten, maar iets houdt haar tegen. Grootvader zegt dat haar tijd nog ver weg is. Grootvader zegt dat de magische geesten op een dag Deesu'a tekens zullen sturen. Daar moet ze dan maar opwachten. Op een dag zal de witte tipi voor haar opengaan en dan zal ze ingewijd worden in het geheim die al die tijd op haar wacht.

Deesu'a is nu 24 jaar oud en heeft eigenlijk allang de hoop opgegeven dat de tipi voor haar zal opengaan. Soms, vooral in de nacht voor volle maan, voelt ze zich meer als anders aangetrokken tot de witte tent. Deesu'a heeft de gordijnen dicht, anders had ze wel bemerkt dat de maan al bijna vol, behoorlijk rood kleurt.

In haar droom wordt de Cherokee vrouw meegevoerd naar de witte tipi. Ze staat er voor in haar traditionele witte leren jurk met de blauwe kralen en veren op de borst met lang zwart haar in vlechten. De tent is levendig in deze droom. Zinderend van energie staat het voor haar. De voorhang trilt en het is alsof er een storm achter waait. Deesu'a hoort gierende windvlagen. Er waait een tornado in deze tent daarin hoort ze stemmen en Deesu'a voelt angst. Haar hart slaat ervan over, want een jonge vrouw krijst wanhopig om hulp! In de tent is er iemand die dringend hulp nodig heeft, die in groot gevaar is. Deesu'a weet niet dat ze in haar bed onrustig ligt te woelen en tijdens haar droom haar benen wild beweegt en de Cherokee vrouw slaat met haar

handen door de lucht. Ze wil die jonge vrouw helpen, ze moet helpen, want de vrouw is in groot gevaar en ze mompelt....

'Kon ik de tipi maar aanraken. Kon ik de voorhang maar opendoen. Ik moet weten wie die vrouw is, ik moet haar helpen!' Deesu'a beweegt in haar droom onrustig haar hoofd en dan voelt ze zijn aanwezigheid. Haar grootvader is bij haar. De oude sjamaan komt bij haar staan voor de tipi. Meteen verliest de indiaanse haar angst en vol vertrouwen pakt ze zijn hand.

De lange grijze haren van Samuel waaien op de boosaardige spookwind heen-en-weer. In zijn eenvoudige lederen kleding lijkt hij slechts een oude man, maar zijn gerimpelde wijze gezicht, vooral zijn ogen spreken van zijn macht.

Grootvader houdt even haar hand vast. Daarna pakt hij de heilige trommel van zijn rug en begint er op te slaan, daarbij zingt hij met lage stem. De Native woorden klinken eenvoudig en Deesu'a zingt meteen mee;

"Mijn hart is sterk

Mijn geest is sterk

Boze geest, ik vrees jou niet

Mijn hart is sterk

Mijn geest is sterk

Boze geest, ga heen"

De eenvoudige woorden geven haar moed en voelt zich meteen niet meer angstig, maar inderdaad sterk. Grootvader is bij haar en daardoor vind ze de kracht om de betovering die al die lange jaren haar lichaam zo zwaar en gevoelloos maakt te verbreken. Deesu'a steekt haar hand uit en raakt de tipi aan! Ze voelt de zilverwitte stof trillen en vibreren door een geheimzinnige kracht. De Cherokee vrouw steekt haar andere hand uit en schuift de voorhang open. Meteen ziet ze iets onmogelijks. In de tipi is een ruime kamer omgeven door witte gordijnen. De vloer is niet van zand, maar van hout. In de ruime kamer staan in het midden twee stoelen. De ouderwetse lederen fauteuils zijn van wit leer, met ertussen een tafel. Deesu'a kent de tafel, haar grootvader heeft die ooit gemaakt. De poten zijn als die van een eland, de randen ingelegd met witte stukjes elandbot. Op het blad is de vorm geschilderd van Sjanach. De goede windgeest.

De Indiaanse voelt haar ogen groot worden, want de stoelen zijn niet meer leeg. Op de ene zit een lange magere Indiaanse vrouw met zilverwit haar en treurige ogen. Zij draagt een witte leren jurk met groene kralen en in haar handen houdt ze een mand waarin groene bladeren liggen.

In de andere stoel zit een beeldschoon Indiaans meisje. Ze heeft dezelfde jurk aan als Marilyn Monroe en draagt zwarte stiletto's. Op haar hoofd draagt ze een tooi van groene takken en kleurige veren. Deesu'a kan het nauwelijks geloven. De oude vrouw, dat moet moeder zomer zijn, het jonge meisje bij haar is haar dochter en zij heet Overvloed. Ze neemt de wijdklokkende witte jurk met het diepe décolleté verbaasd op.

Waarom is een Indiaanse vrouw verkleedt als Marilyn Monroe? De jonge Indiaanse beweegt haar hand sierlijk en ineens houdt ze op haar hand een prachtige bloem, een waterlelie.

Deesu'a glimlacht tegen het meisje, want ze vind de Indiaanse erg knap. De Indiaanse Marilyn glimlacht terug en beweegt haar hand opnieuw. De waterlelie is weg, nu houdt ze een schedel op haar handpalm. Daarna verandert de schedel in een houten kom met parelend vocht. Het is water en zij giet het in een wijds gebaar over de vloer uit. Dit is een teken dat de gast die gekomen is, welkom is.

'Kom,' moeder zomer strekt vriendelijk haar hand naar haar uit en wenkt, 'kom bij ons.'

Deesu'a wil niets liever. Ze vindt de Indiaanse Marilyn enorm mooi en deze kamer intrigerend, maar iets houdt haar tegen en ze kijkt opzij.

De Cherokeevrouw verstijft van schrik, want vlak voor haar, diep gebukt alsof hij elk moment op haar af wil springen, staat een halfnaakte Native, zijn haren in een hanenkam. Hij draagt alleen een leren lendendoek en zijn halfnaakte tanige lichaam zit vol smerige vlekken. Dat is bloed!

Uit de open voorhang waaien onverwachts woeste windvlagen die om Deesu'a heen gieren. Met zijn gezicht vertrokken vol woestheid, ontbloot de Native krijger zijn tanden. Hij staart haar aan vol wreedheid en lacht!

Deesu'a wil achteruit lopen en kijkt angstig rond, waar is grootvader gebleven? Ze is alleen en als vanzelf grijpt ze naar haar heup, maar ze draagt de leren jurk en voelt niet de holster waarin ze haar pistool

bewaard. Ze wil weg van deze man die haar laat huiveren, maar kan geen vinger bewegen.

Het is pure bloeddorst dat hij uitstraalt en onverwachts houdt hij een vuurstenen mes vast waarvan bloeddruppels sijpelen. De krijger vangt wat bloed op en smeert er de kale zijkanten van zijn hoofd mee in dat ze rood kleuren. Verstijft van angst staart ze naar de krijger en hoort hem in woest lachen uitbreken en zijn stem sist vol boosaardigheid. 'Wil je met mij spelen, kleine vrouw? Kom met mij mee en we zullen samen spelen... Ik, mijn mes en jouw zachte vlees!' Weer breekt de Native krijger in woest lachen uit, terwijl de guur waaierende spookwind om hen heen aanzwelt tot een orkaan!

'Kleine vrouw?' Deesu'a voelt verontwaardiging, want grootvader noemt haar zo. Grootvader is de enige die haar zo mag noemen en door aan de zachtaardige wijze man te denken, voelt de Cherokeevrouw alle angst verdwijnen. De gedachte aan haar grootvader geeft kracht. De loodzware angst glijdt van zich af en snel stapt de Indiaanse vrouw de witte tipi in. Meteen sluit de voorhang achter haar.

Ze is in de witte tipi, de boosaardige demon is niet achter haar aangegaan en ze is veilig. Vol opluchting sluit Deesu'a haar ogen en merkt dat de woeste stormwind opgehouden is met waaien. Het voelt vredig om haar heen.

Onverwachts is er opnieuw iemand naast haar en raakt haar hand en ze voelt een hondensnuit haar hand besnuffelen. Als vanzelf glijdt haar hand om een oor van de hond en Deesu'a begint te aaien. Het voelt alsof haar hondenvriend uit haar jeugd gezellig tegen haar aanleunt. Deesu'a opent haar ogen, maar kijkt niet omlaag, want ze staat vlak voor de witte fauteuils. Alleen de knappe Indiaanse in haar witte jurk zit er en glimlacht tegen haar. Loom glijdt de knappe jonge vrouw in de Marilyn Monroe jurk van de stoel en begint een magische dans te dansen. Met sierlijke bewegingen draait ze rond-en-rond en glimlacht daarbij naar haar.

De witte wanden van de tipi bewegen alsof er een windvlaag buiten speelt. Daarna hangen ze weer stil en lijken loodzwaar, maar het geluid van een kabbelend beekje begint?

In een hoek van de kamer verschijnt opnieuw iemand.

Dit is een vrouw in groene jurk en Deesu'a herkent moeder natuur, alweer iemand uit een Indiaanse legende. De lange groene jurk van de

vrouw vouwt zich open en groene bladeren strekken zich van haar borst uit over de vloer. Met een glimlach naar haar, heft moeder natuur haar handen en vouwt ze samen. Meteen stroomt er water uit de samengevouwen vingers en het kabbelt over de vloer naar de groene bladeren toe.

Een saxofoon begint een trage melodie die haar de schouder slaat optrekken en een onrustig gevoel geeft. Net als het gevoel dat ze er staat en geen vinger kan bewegen.

De groene bladeren worden die van de waterlelie en er verschijnen prachtige witte bloemknoppen tussen de bladeren, maar hun kleuren veranderen als de bloemen open gaan en Deesu'a voelt haar hart overslaan, want in elke bloem welt bloed omhoog!

Het verse helderrode bloed vermengt zich met het water van het kabbelende beekje.

Deesu'a schrikt als de stiletto's die de Indiaanse Marilyn Monroe aanheeft, niet langer zwart zijn maar rood kleuren. De schoenen druipen van het bloed en er blijven rode bloedplassen achter waar zij danst!

Moeder natuur begint te zingen;

'Waterlelie, Waterlelie

Volg het koude heldere sterrenlicht

Waterlelie, Waterlelie

Zoek waar de maan de waterval verlicht

Achter het stromende bruisende water klopt het eeuwenoude hart Waterlelie, Waterlelie

In de Witte Tipi zul je eeuwige rust vinden Bloedzucht komt

en de Bloedwolf huilt naar de maan'

De saxofoon verzwijgt. De waterlelie vrouw buigt haar hoofd treurig en lost op in de lucht.

Deesu'a kijkt opzij, maar de stoelen zijn leeg. De Indiaanse Marilyn Monroe is verdwenen. Alles wat overblijft is een oude herdershond die een oor overeind heeft, terwijl het andere slap hangt. Hij kijkt haar afwachtend aan en Deesu'a kijkt om, want ze hoort voetstappen. Uit het niets komt de Indiaanse Marilyn op haar af en wijst naar haar. 'Jij bent het,' zegt de knappe Marilyn met vreemd trage stem. 'Jij bent het en je zult je gids volgen naar de geest. Goede jacht, Bloedwolf.' Haar knappe gezicht buigt langzaam opzij naar de herdershond. De

hond springt meteen op en loopt naar een hoek van de kamer. Daar kijkt het dier naar Deesu'a om en verdwijnt tussen de witte gordijnen. 'Jouw gids heet vriend,' glimlacht Marilyn tegen Deesu'a. 'Je moet Waterlelie zoeken, maar volg Nachtgeest niet, hij zal je v...'

'Nee, oh nee!' Deesu'a opent verontwaardigd haar ogen en hoort vol frustratie de tune van haar mobiel. Het is ouderwets gerinkel omdat ze dat zo grappig vindt.

Geërgerd wrijft de Cherokeevrouw haar zwarte haren van haar gezicht weg en kijkt naar haar wekker. Het is half drie in de morgen. Wie kan haar nou bellen op dit vroege uur? Nu net ze eindelijk een sjamanen visioen had! Woedend doet ze de lamp aan, pakt de mobiel op en roept bozer als de bedoeling is, 'JA!'

'Goedemorgen Deesu'a Silversnake!' Fronsend kijkt ze naar haar mobiel als er vrolijk gelach klinkt. 'Hier Edward James. Ben je wakker?'

'Duizend adelaarsveren.' De Cherokee vrouw knijpt haar lippen samen. Dit is haar chef en zo te horen is hij stomdronken! 'Weet je,' Edward is ergens mee bezig, zo te horen aan zijn gesteun en een bevredigende bonk, probeert hij zijn schoenen uit te doen. 'Ik zit hier in een hotel, seminar met collega's en zo, weet je wel. Ik stoor je toch niet?' 'Nee chef.' De kilte in haar stem moet toch duidelijk maken dat ze zich wel degelijk behoorlijk lastig gevallen voelt.

'Ik kwam in gesprek met iemand van een andere divisie, hartstikke grappig, weet je. De muziek stond knoerthard en we hebben meestal op servetjes zitten krabbelen, want hij wilde me iets vertellen.' Haar chef gaat blijkbaar liggen, want ze hoort een bed kraken. 'Weet je, het schijnt dat er een plek is voor FBI-agenten met een burn-out, de ideale plaats voor een retraite. 'En, en...' Hij valt stil en gesnurk begint.

'Wel allemachtig.' Deesu'a kijkt omhoog en wil de mobiel uitdoen, maar ze hoort een heftige snork, blijkbaar schrikt haar chef wakker. 'Heb je ingeschreven,' Edward geeuwt luidruchtig. 'Voor jou maken ze een omweg en komen ze je halen.' Het wordt weer stil.

Is hij alweer in slaap gevallen? Het blijft stil en de Cherokeevrouw doet een vinger omhoog om de verbinding te sluiten.

'Hee, ben je wel wakker?' Edward klinkt geërgerd, 'je hoort me toch wel? Wat vind je er van, goed idee voor jou, een retraite, niet?'

Wakker zijn is het laatste wat Deesu'a wil, maar ze kan moeilijk tegen haar chef zeggen dat hij op moet hoepelen en haar met rust laten. 'Eh, ik weet niet,' zegt ze met een frons, want ze snapt niet wat zij nou met een retraite te maken heeft. Is dat niet iets voor monniken? 'Kom op, het is de ideale plaats voor je,' praat haar chef verder. 'Er schijnt geen betere plaats te zijn als dat kleine stadje, hoog in de bergen.'

'Nee, dank u wel, chef,' zegt Deesu'a koel. Het laatste wat zij wil is naar een of ander gehucht gaan, omdat anderen dat voor haar bepalen. 'Ik heb je psychologisch report hier,' zegt Edward James opgewekt. 'Dokter Rosenbom lijkt het ook beter dat je een poosje uit de running bent. Nadat je partner dood ging, ben je een beetje op hol geslagen, vind je ook niet? Je laatste actie leek wel Deadpool zoals je die Mexicaanse gang hebt uitgeroeid.'

Ik Deadpool, een acteur uit een Marvel film? Deesu'a voelt zich beledigd. Ze heeft alleen maar haar opdracht vervuld, een nest vol drugsdealers en mensenhandelaars oprollen. Ze had toestemming tot doden en dat heeft ze dus gedaan. Haar donkere ogen kijken tevreden naar het pistool dat op het nachtkastje ligt. Door de mobiel kan ze weer het gesnurk horen van haar chef. Haar tevreden glimlach verdwijnt zodra ze naar de twee foto's kijkt die in zilveren lijstjes op het nachtkastje staan. Op de ene zit zij naast een beeldschoon blank meisje met lang zilverblond haar en hemelsblauwe ogen. Op de andere foto is het blonde meisje alleen en heeft een politie-uniform aan. Tranen schieten in haar ogen en ze legt de twee lijstjes snel ondersteboven neer. Het doet haar zo een pijn om de glimlach van haar vriendin te zien, terwijl Rosanne er niet meer is.

Met de mobiel nog tegen haar oor, luistert Deesu'a naar het gesnurk van haar chef en haar hand glijdt onder haar kussen. Als haar hand verschijnt heeft ze een lichtblauw kanten slipje vast. Deesu'a knijpt haar ogen dicht, maar kan niet verhinderen dat er een warme traan over haar wang rolt. Een laatste herinnering aan haar lieveling die stierf om haar leven te redden.

Ze drukt het slipje tegen haar neus en probeert de geur te ruiken van Rosannes warme lichaam. Haar zachte mond weer te voelen en vooral haar vrolijke lachen te horen.